

LORA PIRSON

ŽELELA SAM
DA ZNAŠ

Sa engleskog preveo
Danko Ješić

Beograd, 2025

*Ova knjiga je posvećena mojoj deci, Džozefu i Elodi. Jednom sam vam napisala pismo kao što su ova u ovom romanu, i nadam se da nikad nećete imati razloga da ga pročitate. Takođe je posvećena ženama koje su dole navedene. Veoma sam zahvalna na vremenu koje smo delile, i načinima na koje smo se smeja-
le i obaveštavale i bodrile jedna drugu. Nikad nisam želela da imam prijateljice koje takođe imaju rak, ali drago mi je što sam vas upoznala.*

Adrijana Ford, Ejmi Bjuler, Betan Bučer, Bet Huper, Keri Stejnsbi, Sintija Marfi, Dona Dru, Emili Devejn, Džeki Bakston, Merijen Doerti, Mišel Daun, Rejčel Kičing, Robin Šaht, Šina Elis.

1.

Džes je razumela sve reči u toj rečenici, ali nije mogla pravilno da ih poveže. Pogledala je doktora koji je sedeo naspram nje i njegove šake, uredno sklopljene u krilu.

– Možete li da ponovite to? – pitala je.

– Žao mi je, Džesika. Potvrdili smo rak dojke.

Džes je pogledala svoja stopala, gde se nalazilo Idino dečje sedište za kola. Idi se promeškolljila, a Džes je uhvatila ručku i malo je zaljuljala, a Idi je zatvorila oči i nastavila da spava. Držala je rub pletenog ćebenceta u maloj pesnici. Džes se nedavno porodila. Još je učila, još se osećala nesigurno i izgubljeno. Otišla je kod lekara zato što je napipala kvržicu kad je dojila Idi. Otišla je na kliniku, spremna da čuje kako je to zapušen kanalić. Spremna da čuje kako to nije ništa i kako može da ide kući, da je samo još jedna previše zabrinuta mlada majka.

– Džesika, znam da je to šok. Imate li neka pitanja za mene?

Džes je pokušala da se usredsredi na njegovo lice. Ima oko četrdeset godina, pomislila je, male okrugle naočari i proređenu kosu. Htela je da ga pita da li je oženjen, ima li decu. Da li razume to novo osećanje koje ju je obuzimalo... da više ne poseduje svoj život. Da duguje ovoj novoj osobici sve. Ne može da ima rak. Kako može da ga ima? Ona je mama. Ona je mlada mama. I ima svega dvadeset jednu godinu.

– Jeste li sigurni? – pitala je.

Doktorov izraz lica se malo promenio. Tužno se osmehnuo i videla je da je verovatno vrlo ljubazan, da mu je žao.

– Mogu da vam pokažem snimke, ako želite. Kvržica koju ste napipali u desnoj dojci sigurno je zloćudni tumor. Prečnik joj je otprilike trideset milimetara. Nadamo se da ćete se potpuno oporaviti. Ali slušajte, ne želim da vas sad bombardujem informacijama. Imate li nekog ko može da bude s vama?

Džes je pogledala usnulu bebu i ponovo lekara. – Samo svoju ćerku – kazala je, a glas joj je zadrhtao. Kad je pogledala Idi, sve joj je nekako izgledalo teže, gore.

– Aša – rekao je lekar, pokazujući na bolničarku koja je stajala malo iza njegove stolice – biće vaša negovateljica, i može da vas odvede u jednu prostoriju gde možete razmisliti o ovom što ste čuli i postaviti sva pitanja. U redu?

Džes je klimnula glavom. A onda je izvedena u hodnik, gde je čekala deset minuta ranije, glupirajući se sa Idi, u vreme kad nije imala rak. Aša je uhvatila Džes za ruku, onu u kojoj nije držala sedište za auto. To ju je smirilo.

– Idemo tamo – kazala je Aša.

Otvorila je vrata sobice sa sofom i foteljom. Na zidu su bile slike, na sofi jastučići, a na stočiću kutija papirnih maramica. To je bila soba gde te dovode nakon što ti saopšte loše vesti. Tu počinješ da se miriš sa sudbinom. Rak. Džesin deka je umro od raka pluća kad je ona imala petnaest godina. Tata njene mame. A ona je imala školsku drugaricu čija je sestra umrla od raka, ali nije znala kakovog.

Aša je spustila hrpu letaka i brošura na sto između njih. – Materijal za čitanje – kazala je. – Slušajte, znam da je ovo šok. Stalno viđam žene koje saznaju takve stvari, ali vi ste jedna od najmlađih za koje znam. A vaša beba je tako mala...

Aša je začutala, i Džes je shvatila da pokušava da zadrži suze. Ta nepoznata žena, ta bolničarka koja je svakog dana viđala obolele od raka. – Žao mi je – rekla je, malo jačim glasom.

Džes je shvatila da nije plakala, da ne plače. I baš kad je pomislila na to, Idi se probudila uz urlanje i Džes ju je odvezala

i podigla, privila na grudi i pomilovala joj paperjastu kosicu. Podigla je majicu i spustila grudnjak za dojilje i počela da hrani ćerku. I onda se setila nečeg.

– Hoću li moći da je hranim? – pitala je.

Aša je odmahнула glavom. – Nisam sigurna. Zavisi od lečenja. Ako vam bude prepisana hemoterapija, pretpostavljam da ćete morati da prekinete. Ne razmišljajte sad o tome.

Džes je htela da pita o čemu treba da razmišlja. U glavi joj je bio kaos, misli su joj bile nemirne. Rak. Pitanje koje je stvarno želela da postavi bilo je da li će umreti. Da li će ova bebica, koja je potpuno zavisila od nje, morati da živi bez nje. Ali nije znala koje reči da upotrebi, i bojala se odgovora.

– Ne mogu da kažem svojoj mami – rekla je Džes.

– Zašto?

– Ne mogu. Ja sam joj jedinica, a nisam odrastala uz tatu. Bile smo samo nas dve. Pa, sad nas tri. Neće moći da se nosi s tim.

Aša je stisnula usne i nakrivila glavu u stranu. – Pokušajte da ne brinete o drugim ljudima. Zasad samo mislite kako da prihvatite ovu vest. To je veliki udarac, Džesika. U redu je da budete uznemireni ili ljuti. U redu je da budete slomljeni.

Ali nije, mislila je Džes. Nije u redu da se slomim kad imam bebu.

– Da li je bebin otac... – Aša nije dovršila rečenicu, mada joj je Džes dala dovoljno vremena.

– Nije tu – rekla je kad je Ašina nelagoda postala prevelika.

– Nije u našem životu i nikad neće biti.

– Dobro – rekla je Aša. – Kako vam izgleda mreža podrške?

Džes je razmišljala o tome. Živela je s majkom u jednom gradiću u Češiru, uvek je živela s majkom, osim te dve godine na fakultetu, i čak i tad je uvek dolazila kući za vreme raspusta i ponekad vikendom. Majka joj je bila mreža podrške, zar ne? Ali može li jedna osoba da bude mreža? Tu je bila i Džema. Bile su najbolje prijateljice godinama, od osnovne škole, a poznavale

su se i godinama pre. Džema je bila deo većine Džesinih tinejdžerskih uspomena, i bila je sjajna tokom trudnoće i otkako je Idi rođena. Kazala je Aši za majku i najbolju prijateljicu. I to iznenada nije izgledalo kao nešto značajno. Osećala je kako treba da ima više ljudi oko sebe.

– Tu je i moj tata – rekla je, konačno. – Nisam odrasla s njim, ali živi u blizini, i povremeno ga viđam.

Aša se osmehnula. – Dobro – rekla je. – Pa, mislim da smo vam rekli sve što treba da znate. Biće još pregleda, nažalost, ali dogovorićemo se oko toga. Savetujem vam da odete kući i saopštite vest ljudima koje ste mi upravo pomenuli. Biće vam potrebna njihova pomoć i podrška, više nego ikad. Kako ćete otići kući?

– Imam kola – kazala je Džes. Pozajmila je mamina kola za dolazak ovamo. Kazala je kako mora da obavi nešto u gradu. To joj je bilo lakše nego da objašnjava.

– Jeste li sigurni da je bezbedno da sami vozite do kuće?

Džes je pogledala Idi koja je završila sisanje i ležala joj je u naručju, zadovoljnog lica. Htela je da kaže kako nije sama. Kako je sa Idi. Ali samo je klimnula glavom i zahvalila se Aši dok je vezivala Idi u sedište. Kad je izašla, a hladni zimski vazduh joj stigao do lica, Džes je zastala i udahnula ga na tren. I baš kad je htela da ode do parkinga sa Idinim sedištem ispod ruke, čula je svoje ime i okrenula se, a Aša je bila iza nje.

– Zaboravili ste ovo – kazala je, dajući joj hrpu letaka. – I zapisala sam svoj broj telefona. Možete da me pozovete ako budete imali bilo kakva pitanja ili želite da razgovarate s nekim.

– Hvala vam – rekla je Džes, spuštajući sedište i gurajući papire u torbu s priborom za bebu.

Izgledalo je, na tren, kao da će Aša reći nešto drugo, ali onda je samo nakratko spustila ruku na Džesinu mišicu, pre nego što se brzo vratila unutra.

Tek kad je sela u kola, vezala Idi i stavila svoj sigurnosni pojas, počela je da plače. Rak. Ima nečeg u toj reči. Što vonja

na smrt. To je reč za starce, za ljude koji su proživeli svoj život. Ne za ženu koja tek počinje. Ne za mlade mame. Džes je gorko plakala dvadeset minuta, dok je oči nisu zbolele i dok se nije osetila praznom. Idi je spavala na zadnjem sedištu, nesvesna svega. A onda, osećajući da je izbacila to iz sebe, Džes je upalila motor i odvezla se, polako, do kuće. Kad je stigla tamo, neko vreme je sedela na prilazu, osećajući kako nema energiju da se pokrene. Sve je bilo mirno, Idi je spavala. Trzanje zbog vađenja sedišta za bebe iz kola moglo bi da je probudi. Zašto ne bi sedela u kolima neko vreme?

Rak. Rak dojke. Džes je dodirnula mesto na kojem je napipala kvržicu. Bila je blizu bradavici, tvrda na dodir. Pitala se zašto je nije primetila ranije, ili je tek nedavno postala dovoljno velika da se napipa. Uvek je imala prilično male dojke, a u trudnoći su se povećale, i sad kad je dojila, bile su bolne i promenjive čvrstine, tvrde kao kamen kad je Idi trebalo da sisa, a onda meke čim bi završila. Bila je sasvim sigurna da je ta kvržica deo toga, deo tih promena. Bila je tako sigurna.

Džes je znala da njena mama nije tu, da je na poslu. Radila je u kol-centru, javljala se na telefon u ime stotina malih kompanija i prenosila poruke. Džes nije uvek znala koje joj je radno vreme, ali znala je da radi tog popodneva. Otišla je autobusom jer je Džes koristila kola. Kad je Idi otvorila oči i Džes je unela u kuću, znala je da je prazna. I deo nje je bio zadovoljan, jer nije bila spremna da podeli vesti s drugima. Ali deo nje je bio tužan i užasno usamljen. Prvi put u prethodnih nekoliko nedelja pomislila je da pozove Džejka. A onda se pribrala. Spustila je Idi u stolicu, odnela je u kupatilo i istuširala se, izbegavajući kvržicu kad je nanosila gel za tuširanje. Oprala je kosu. Kad je izašla, sva mokra, i krenula da uzme peškir, nekoliko kapi vode palo je na Idinu glavicu i ona se smešno zavrpoljila. Džes se nasmejala.

Bilo je tako teško biti mlada mama, a ipak je svakog dana – gotovo svakog sata – Idi radila nešto što bi je nasmejalo, i Džes

se setila koliko je zahvalna. Setila se da je donela pravu odluku kad su one dve linije poplavele. Možda je propustila poslednju godinu studija, ali radi nešto drugo. Nešto bolje. Ili je radila. Sad nije bila sigurna šta radi. Ili koliko joj je ostalo vremena da išta uradi.

– Želim da ti obećam nešto – kazala je Džes. – Mislila sam da ću moći da ti obećam da ću uvek biti uz tebe, ali sad ne znam. – Znala je da će se ponovo rasplakati. – Idi, ti si moja ljubav. Moja velika ljubav. I uradiću sve da se pobrinem da budem ovde za tebe. Ali ako ne mogu to, potruđiću se da sve bude u redu s tobom kad me ne bude bilo. Pobrinuću se da se o tebi uvek brinu ljudi koji te vole.

Sačekaće dok joj se mama ne vrati, odlučila je. I onda će sesti s njom i reći joj. A mama će znati šta treba da se uradi. Tako je to s mamama. Džes se zapitala, na tren, da li će Idi tako misliti o njoj kad poraste. A onda joj je nešto palo na pamet, nešto neprijatno, da možda neće biti tu kad Idi odraste, i legla je na krevet, obavijena peškirom, još mokre kose. Idi je sedela na svojoj stolici, igrala se prstićima. A rak u njoj je rastao.

2.

Draga Idi,

Želela sam da znaš kako sam upoznala tvog tatu. Upravo sam se bila upisala na Univerzitet u Mančesteru, i dobila sam posao u supermarketu blizu studentskog naselja, radila sam na kasi nekoliko puta nedeljno. Prvog dana, menadžer me je proveo po prodavnici i naišli smo na tvog tatu. Slagao je robu na police. Mislim da je to bila supa.

– Džesika, ovo je Džejk. Radi kod nas već dva meseca.

Osmehnula sam se, a tvoj tata se rukovao sa mnom.

– Zdravo, Džesika – rekao je, i to je bilo sve.

Ruka mu je bila topla i pomalo suva, i osećala sam da mu je koža ponegde gruba. Bilo je nekog novog prizvuka u načinu na koji je izgovorio moje ime. A onda je menadžer počeo da mi pokazuje proizvode za čišćenje, a ja sam ga pratila. Potrudila sam se da se ne osvrnem, ali jesam, i tvoj tata je nastavio da radi ono što je radio. Pitala sam se da li je to što me je upoznao uopšte uticalo na njega.

Kad god sam išla na posao mislila sam na njega, i da li će biti tamo. Ali to je bila prilično velika prodavnica, a on je naizgled uvek stavljao robu na police ili menjao cene ili premeštao robu, dok sam ja radila za kasom. Više puta sam ga videla na odlasku. I bila sam nerazumno ljuta na to što ga nisam videla ranije, mada bog zna da mu ne bih ništa rekla sve i da sam ga videla.

Ispričala sam svojoj prijateljici Džemi za njega, u pismu. Pisale smo jedna drugoj tokom školovanja, i želela sam da to nastavimo. Džema je mislila da sam luda i uvek mi je odgovarala SMS-om. U svakom slučaju, rekla sam joj kako ne mogu da prestanem da mislim na njega, i da ga jedva i poznajem, on mi je rekao dve reči, a ja nisam ništa odgovorila. Džema je bila hrabrija od mene, nekako rečitija, iako smo obe živele u istom gradiću čitavog života, dok nisam otišla na fakultet. Pitala me je kako on izgleda. Bilo je teško opisati ga. Nije bio posebno visok, nije bio debeo niti mršav. Nisam mogla da se setim boje njegovih očiju. A kosa mu je bila smeđa, prilično neodređene boje.

Narednog vikenda, došla sam na posao i stajao je ispred, naslonjen na zid, pušeci cigaretu. Osetila sam kako mi lice crveni i okrenula sam glavu u stranu, nadajući se da on to neće primetiti.

– Džesika – rekao je. – Džes?

Bilo je čudo što se uopšte sećao mog imena, iako sam nedeljama mislila na njega, zanemarujući učenje i napola napisan esej. Okrenula sam se ka njemu, terajući svoju kožu da povрати uobičajenu boju. Rekla sam da može da me zove Džes. Ponovio je to, i opet je to zvučalo kao potpuno drugačije ime nego ono koje sam nosila osamnaest godina.

– Želim ti prijatan dan, Džes.

Idi, kad upoznaš nekog ko ti se stvarno sviđa i svaki minut provodiš želeći da te on primeti, nekoliko reči mnogo znači. Moja žudnja je bila zadovoljena. Ali čim je otišao, vratila se. Očajnički sam želela da znam kad ću moći ponovo da razgovaram s njim, da li ću morati da čekam još šest nedelja. Ušla sam, okačila kaput na čiviluk i počela smenu. Ali nezadovoljstvo je ostalo.

Bila je zima, ali ne onaj dobar deo pre Božića, kad su svi veseli i prave žurke i jedu previše. Bio je januar, najsumorniji mesec, kad niko nema novca i proleće je daleko. Živela sam na svega deset minuta hoda od supermarketa, ali sećam se da su mi nožni prsti bili smrznuti kad se vratim u svoju sobicu. Hodala sam što sam brže mogla, s rukama duboko u džepovima, s kapuljačom na glavi zbog vetra.

Jednog dana, bila sam gotovo pred kućom kad sam čula kako se neka kola zaustavljaju kraj mene. Okrenula sam se da pogledam, i to je bio on. Vozio je neki crveni folksvagen, a kad je otvorio prozor, čula sam neku glasnu muziku. Izgovorio je moje ime, i pitao je da li mi je potreban prevoz.

Pomislila sam kako bi bilo da uđem u ta kola kraj njega, dok su nam tela bliža nego ikad pre, i kako bi bilo saznati koju muziku sluša i da li je uredan ili neuredan i koliko dobro vozi. I dalje sam bila dovoljno mlada da mi je posedovanje sopstvenih kola izgledalo vrlo odraslo. I dalje sam živela s vrlo malo novca i posedovanje nečeg tako velikog delovalo mi je gotovo egzotično. Zahvalila sam mu se i kazala da ne treba jer sam nadomak kuće.

Ne znam zašto sam to rekla. Želela sam nedeljama da se dogodi nešto ovakvo, i sad se dogodilo, a ja sam to odbila. Bilo je to nešto što sam radila, što uvek radim. Ali pokušavam da to radim ređe, jer sam shvatila da prilike ne dolaze uvek kad želimo. Čitavog života sam pokušavala da naučim sebe da pružim ruke i zgrabim ono što mi se nudi. Slegnuo je ramenima, zatvorio prozor i onda otišao, i bilo mi je potrebno neko vreme da shvatim kako treba ponovo da hodam.

Kad sam razgovarala sa Džemom, uvek bi me pitala kako napreduju stvari sa Džejkom, i rekla sam joj o

neznatnom napretku. Razmenili smo nekoliko reči ispred zgrade jednog jutra. Ponudio je da me odveze kući. Glasno je uzdahnula kad sam rekla da sam odbila. Kazala mi je da sam nesposobna, da je potrebno da uradimo nešto povodom toga. Da će doći kod mene i organizovati žurku.

Džema je živela na suprotnom kraju našeg rodnog grada, u maloj, niskoj kući, s roditeljima i starijim bratom, Denom. Džemine žurke bile su popularne jer njenim roditeljima izgleda nije smetalo da napuste kuću i ostave je u rukama grupe pijanih tinejdžera, a susedi su se retko žalili. A Den je ili radio ili bi im se pridružio. To je bio siromašniji deo grada, i svađe i žurke bile su mnogo češće. Ljudi su bili naviknuti na buku. Nisu se žalili, jer sledeće nedelje će možda oni praviti žurku i nisu želeli da se neko žali na njih.

Razmišljala sam o tome kakvu bi žurku ona mogla da napravi ovde, kad sam imala samo malu studentsku sobicu za primanje gostiju, ali nije mi odgovorila na to. Kad je stigla, dve nedelje kasnije, pogledala je oko sebe kao da bi soba mogla da postane veća ako je dobro zagleda, a onda je kazala da će odlazak u pab na piće morati da bude dovoljan. Kad sam otišla na posao, kazala mi je da pomenem piće Džejku i „nekim od drugih kolega“. Pitala sam kako li je ona zamišljala to, da li je mislila da tamo radi mnogo ljudi koji žele da se druže nakon posla. Kad sam rekla da ne mogu da uradim to, zakolotala je očima i rekla da prepustim sve njoj. I verovala sam da će smisliti nešto. Bila je devojka koja ume da organizuje stvari.

Pojavila se kasnije tog dana, i nije bilo mnogo gužve dok smo ćaskale kraj moje kase. A kad je Džejk prošao kraj nas, nakašljala sam se da joj ukažem kako je to on,

osoba o kojoj sam neprestano govorila. Ali nisam morala ništa da govorim, jer su se pogledali i oboje su se osmeh-nuli.

– Džema Keršo? – pitao je, glave nagnute u stranu.

– Džejk Berton!

Približio se i izgledalo je kao da će se zagrliti, ali nisu i bilo je malo neprijatno.

– Džes – kazala je Džema, okrećući se ka meni. – Se-ćaš li se Džejka? Iz škole?

Iz škole? Zavrtelo mi se u glavi. To nije u redu. Ja sam bila ta koja je poznavala Džejka, i trebalo je da ga upo-znam sa svojom prijateljicom. Bili smo pedeset kilome-tara od mesta gde smo Džema i ja išle u školu. Kako je i Džejk išao tamo?

– Potpuno sam zaboravila da si se preselio ovamo – rekla je Džema. – Sećaš se Džes, zar ne?

Džejk i ja smo se, napokon, pogledali u oči. – Nisam je se setio – rekao je, a onda je pogledao u pod, kao da je kazao nešto čega se stidi. – Ali malo smo se upoznali dosad.

– Slušaj, večeras idemo na piće. Hoćeš li da dođeš? Povedi neke prijatelje, ako želiš.

– Kul. Daću ti svoj broj.

Izvadio je ofucanu cedulju iz džepa, a ja sam mu dala olovku, i kad ju je uzimao od mene dodirnuo mi je prste i osetila sam jezu i zapitala sam se da li je i on osetio nešto. Dao je ceduljicu Džemi i nestao. Dok se udaljavao, Džema i ja smo razrogačile oči, a kad je otišao, prasnule smo u smeh.

– Ne mogu da poverujem da si došla na faks i zalju-bila se u tipa s kojim smo išle u školu godinama!

Pokušavala sam da se setim da li mi je izgledao po-znato, sad kad sam znala sve. Džemin brat je izgleda

igrao fudbal sa skoro svima, tako da je Džema poznavala više ljudi nego ja.

– Šta se dogodilo? Njegovi su se preselili ovamo? – I dalje sam pokušavala da shvatim.

– Da, nakon mature, mislim. Tata mu je dobio nov posao ili tako nešto. – Zastala je, pa nastavila. – Znaš, poljubila sam ga jednom, na nekoj žurki.

Nisam ništa rekla, ali bila sam skrhanana. Osećala sam se gotovo kao da sam ga otkrila, kao da je uvek stajao među limenkama supe u tom supermarketu, kao da nikad nije bio dečak, niti tinejdžer koji ljubi devojke na žurkama. Bilo je toliko toga što me je zanimalo, ali nisam znala kako da pitam. Kao, da li se dobro ljubi ili zašto nikad nisam čula za njega.

Idi, sigurna sam da ovde ima stvari koje su ti neprijatne. Zamišljanje kako tvoj tata ljubi Džemu, na primer. Razmišljanje o tome kako smo bili mladi, ranjivi i romantični. Pokušaj da preguraš to, i nastavi da čitaš. Važno je.

Kad sam završila smenu, pohitala sam u svoju sobu da se spremim. Džema je bila u kuhinji koju sam delila sa sedam drugih devojaka, i pila je čaj sa dve od njih. Pozvala je i njih na piće. Osetila sam tremu. Bilo je sasvim moguće da Džek i ja ne progovorimo te večeri, ili da on ne dođe, ali nekako sam znala da neće biti tako. Već sam odlučila šta ću da obučem, odabrala sam omiljene farmerke i crnu majicu za koju mi je Džema uvek govorila da mi dobro stoji. Imala je tanke bretele i bila je svilenkasta, a neki drugi momak na nekoj drugoj žurki rekao mi je da izgledam seksi u njoj, i zbog toga sam se osećala seksi. Osećala sam se kao neko drugi.

Obukla sam se prerano, i četkala dugu, tamnu kosu dok nije zasijala. Malo sam se našminkala i skinula

šminku, misleći da je to preterano, i ponovo se našmin-
kala, pažljivije i skromnije drugi put. Sve vreme smo se
Džema i ja šalile i smejale, i pokazala mi je poruke koje
su ona i Džejk poslali jedno drugom tog dana. Potvrdio
je dolazak. Povešće prijatelja. Džema je kazala kako se
nada da je taj prijatelj seksi.

Dogovorila je sastanak u osam. U pola osam obavila
sam debeo šal oko vrata, obukla kaput i obula čizme. A
onda sam otišla pešice do paba, držeći Džemu podruku,
osećajući se kao da idem prema novom početku. Ili sad
mislim tako, znajući šta sam uradila? Pretpostavljam da
nije važno.

Džema je bila odevena u crvenu haljinu koja joj je
isticala kukove i sise, a i jedno i drugo je bilo bujno, ali ne
preveliko. Stavila je jarkocrven karmin, i imala je mrlju
na zubima, a ja joj nisam rekla, ne znam zašto. Izgle-
dala je tako glamurozno, i stalno sam mislila o onom
što je rekla, o tome kako je jednom poljubila Džejka na
nekoj žurki, i nisam mogla da podnesem pomisao da bi
to moglo da se ponovi. Ali ona nije bila zainteresovana
za njega. Imala je te zime momka po imenu Mark, koji
je studirao mašinstvo. Pušio je mnogo trave i vodio ju je
u barove u susednom gradu, i spavali su zajedno. Mnogo
je pričala o seksu... koliko često, koliko dugo i koliko mu
je veliki.

Nikad nisam imala seks. Bilo je prilike nekoliko puta,
ali nikad mi nekako nije delovalo ispravno. Bojala sam
se toga, da budem iskrena. Izgledalo mi je kao neka lini-
ja nakon čijeg prelaska nema povratka. A jeste bilo tako,
naravno. Bila sam nekako zaglavljena. Očajnički sam
želela da budem odraslija, ali užasavala sam se toga. Ni-
sam bila spremna za pravi posao ili odgovornost. I seks
sam povezala s tim, kao još jednu stvar koju odrasli rade.
Nešto što ću i ja raditi jednog dana.

Džema i ja smo popile po dva pića dok smo se spremale. Volela sam prijatan osećaj koji mi je alkohol pružao. Na pola prve boce piva počela sam da se opuštam, osetila sam kako mi samopouzdanje raste. Džema je izvadila bocu votke iz torbe i dodala mi je, podignutih obrva, ali odmahнула sam glavom. Nekoliko puta, dok smo bile u školi, zaletela sam se i umesto da budem simpatična i vesela, postala sam neraspoložena i pijana pre nego što smo stigli na žurku ili u pab. Želela sam da te večeri budem opreznija.

Kad smo stigle u pab, Džema je pogledom potražila Džejka, ali znala sam da nije tu. Mogla sam da osetim to. I osetila sam kad je ušao. Naježila sam se. Pitam se da li ćeš se smeјati ovom; da li ćeš misliti da izmišlјam. Kunem ti se da ne izmišlјam. Nismo razgovarali veoma dugo. Džema je razgovarala s njim i očijukala s njegovim prijatelјem, a ja sam samo stajala tamo, osećajući se glupo. Džejk i ja smo razmenјivali bezglasne osmehe. A dva sata kasnije, izašla sam napolje na čist vazduh, a alkohol je sprećavao da mi bude hladno. Naslonila sam se na fasadu paba, osećajući kako mi teku suze. Stvarno sam se nadala da će se nešto dogoditi. Džema me je naložila, a ja sam bila glupa i poverovala u to.

Zatreptala sam da oteram suze i izbroјala do deset. Rekla sam sebi da ću se vratiti unutra i nastaviti da se pretvaram kako je sve u redu. Ali napravila sam svega nekoliko koraka, jer vrata su se otvorila i Džejk je izašao. Nadala sam se da će mi prići i da neće. Na trenutak sam pomislila da ću povratiti, a onda sam ponovo bila dobro.

– Džes – rekao je mirnim glasom, gledajući me u oči.

Išao je prema meni i nije se zaustavio kad sam očekivala to, nije se zaustavio dok mi nije prišao sasvim blizu. Zapitala sam se da li je previše popio, da li je to mogao da

sakrije u glasu ali nije mogao da kontroliše svoje pokrete. Kazala sam mu zdravo, promuklim glasom.

Na trenutak smo samo gledali jedno drugo, i mislila sam da će me poljubiti. Spremila sam se, obliznula usne, a onda me nije poljubio i osećala sam se glupo i razočarano i iznenada mi je postalo hladno. Zadrhtala sam. Pitao me je ko sam i kad sam mu rekla da ne znam na šta misli, prišao mi je još bliže i rekao da ne zna ništa o meni. Bila sam zbunjena. Počela sam da mu pričam o studijama, o svojoj studentskoj sobi.

A onda me je poljubio, i nisam bila spremna, i mada sam dugo razmišljala o tome i bilo je divno, nisam mogla da prestanem da mislim o tome kako je on ljubio Džemu, u nekom drugom dvorištu, na nekoj drugoj žurki. Zagrlio me je, obavio je svojim kaputom oboje.

Mada sam bila toliko sigurna u vezi s njim, taj poljubac nije izgledao kao početak nečeg, kao da će dovesti do svega ovog, do tebe. Možda jer se nisam usudila da verujem. To je bio samo poljubac, pod dejstvom alkohola, stalno sam govorila sebi. To nije bila veza, nije bio izlazak. To smo uradili da prekratimo vreme. Napili smo se i poljubili, jer nismo imali šta drugo da radimo. I bili smo tinejdžeri, prepuni hormona. To je bio samo poljubac.

Želela sam da znaš kako sam upoznala tvog tatu. Sreli smo se u supermarketu, pa onda u pabu.

Volim te,
mama.

Beleška o autoru

Lora Pirson je autorka knjiga za žene, zasnovanih na njihovim problemima. Osnovala je grupu *Bukloud* na *Fejsbuku* i objavila je nekoliko tekstova u *Gardijanu* i *Telegrafu*. Napisala je nekoliko romana.

**Knjige Lore Pirson u izdanju
Izdavačke kuće TEA BOOKS d.o.o.
(digitalna i/ili štampana izdanja)**

Poslednji spisak Mejbel Bomont
Želela sam da znaš
Ono što nedostaje